

Posie Graeme-Evans

De coupeuse

VAN HOLKEMA & WARENDORF

Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv, Houten – Antwerpen

Oorspronkelijke titel: *The Dressmaker*

Vertaling: Annet Mons

Omslagontwerp: Karin van der Meer

Omslagfoto: plainpicture/Michelle Gibson | Hollandse Hoogte

Opmaak: ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 00 32034 9 1 | NUR 302

© 2010 by Millennium Pictures Pty. Limited and Posie Graeme-Evans

© 2013 Nederlandstalige uitgave: Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv,
Houten – Antwerpen

Eerste druk 2013

Oorspronkelijke uitgave: Atria, a division of Simon & Schuster, Inc.

www.posiegraameevans.com

www.unieboekspectrum.nl

Van Holkema & Warendorf maakt deel uit van
Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv
Postbus 97, 3990 DB Houten

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voorzover het maken van kopieën uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 Auteurswet 1912, juncto het Besluit van 20 juni 1974, Stb. 351, zoals gewijzigd bij het Besluit van 23 augustus 1985, Stb. 471 en artikel 17 Auteurswet 1912, dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan de Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB, Hoofddorp). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken dient men zich tot de uitgever te wenden.

Voor Emma Read, met veel liefs.
Het lot wilde dat ik twee dochters met
dezelfde naam kreeg.
Ik ben het lot zeer erkentelijk.

Proloog

Het was een ijzig koude avond in adventstijd. De rijp fonkelde als gemalen glas, en de ogen en neuzen van de Londenaren waren rood van de kou.

Het was laat geworden. De winkelstraten van de wereldstad, die stad aller steden, raakten leeg terwijl de lantaarns en lampen buiten en binnen de winkels en huizen werden gedoofd. De sleperswagens, handkarren en rijtuigen ratelden weg met luid geknerp en geratel van ijzer op steen, en naarmate hun lawaai wegstierf verstomde ook het geroezemoes van mensenstemmen. Londen, met al zijn handel en overvloed en gebrek, zou weldra tot rust komen in de koude, met sterren bezaaide nacht, en gewillig gaan slapen met de gedachte aan het ophanden zijnde kerstfeest.

In een chique wijk van de stad, op enige afstand van de lawaaiige drukte van de handel, stond een huurrijtuig te wachten voor Berkeley Square 38. Nummer 38 was een hoog en elegant gebouw in een rij gelijksoortige statige huizen. Net als bij de burens voerde een stenen stoep naar een zwartgelakte deur die glansde als pek of teer. Maar het koperen bord naast de kleine, onopvallende trekbel onderscheidde dit pand van zijn burens. Op het bordje stond graveerd:

Nummer 38 was dus een bedrijfspand en geen gezinsonderkomen, wat een uitzondering was op een dergelijk fraai plein.

Het paard voor het rijtuig snoof. De koetsier wreef over de oren van de merrie en zei: 'Het duurt nu niet lang meer.' Ze hadden het koud gehad tijdens het wachten. De koetsier, een man uit Kent, kon de komende vorst ruiken: nog even en de straatkeien zouden een zilverkleurige jas dragen.

Er viel een schuine streep goudkleurig licht over de voeten van de man. Uit een nabij huis vertrok een bezoeker. De stemmen droegen ver in de stille avondlucht.

'Gezellige feestdagen. Goedenavond, goedenavond!'

De koetsier snoof smalend en mompelde: 'Jawel. Voor sommigen dan.' Hij was graag even rood, voldaan en dik geweest als die vrolijke heer. De koude van deze avond was misschien draaglijk geweest met zoveel spek onder het vest.

'Insgelijks!' Dit waren de gastheer en zijn vrouw – hij in een rood met groen geruite broek, zij in een fluwelen jurk van een onflatteuze knalpaarse kleur. In de salon boven klonken de eerste noten van een polka toen de butler de deur dichtdeed en zo de stilte buiten het huis van zijn heer herstelde. Alle muziek en gelach bleven binnenshuis en op het plein heerste weer een beschaafde, intens koude stilte.

Het paard proestte. Ze streek met haar lippen langs de neus van de koetsier en stampvoette, terwijl ze een naar kaf geurende wolk boven het hoofd van haar oude vriend uitblies. Deze uitademing van het dier was tenminste warm. De man lachte om de zorgzaamheid van zijn metgezel. Hij was misschien geen deftige, gezette heer, maar hij had toch veel om dankbaar voor te zijn, vergeleken bij sommige anderen. Zijn

jas was dik, hij had een lage hoed die hij stevig over zijn hoofd had getrokken, en een sjaal om zijn nek. Wanneer je in deze winter door de straten reed, was het belangrijk dat je hoofd warm bleef. Zijn laarzen waren ook heel nuttig, zodat hij niet was als die arme stumpers op blote voeten die van nacht op de straten of in de portieken van de huizen moesten slapen. In dit ijzige weer zouden hun voeten wit van de kou zijn. Er waren veel behoeftige mensen, zelfs in het rijke Londen. De kinderen gingen hem het meest aan het hart. Maar wat kon hij doen, als eenling tegenover zovelen?

De koetsier huiverde. Buiten al zijn gefilosofeer was de waarheid aldus: samen met zijn merrie stond hij al meer dan een halfuur te wachten na de tijd waarop hij was besteld.

De klokken van de Abbey hadden juist het halve uur geslagen. Het zou weldra middernacht zijn. Het paard snuffelde aan de jas van haar meester. Zat er misschien nog één lekkernij in die ruime zakken verstopt? De man schudde zijn hoofd. 'Het spijt me, meisje. Ik heb zelfs geen kruimel meer over.'

Het geknorp van bevroren scharnieren meldde dat de deur van nummer 38 was opengegaan. Er verscheen een lange man op de stoep. Zijn gezicht lag in de schaduw, maar zijn stem, vergezeld van een witte ademwolk, klonk door tot de koetsier. 'Madame, mij rest slechts u een zeer goede nacht te wensen.' De goed geklede heer sprak Engels, maar met een duidelijk Frans accent. 'Na deze uitermate gezellige avond weet ik zeker dat ik de uren zal tellen tot ik terug mag komen. De beste wensen voor de feestdagen. Adieu.' Een elegante buiging, een zwaai met de hoed, en de Fransman vertrok. Hij bewoog met de sierlijkheid van een danser. Weinig mannen liepen zo elegant als hij. Misschien was hij zich van dat feit bewust.

De koetsier klapte het rijtuigtrapje omlaag en keek beleefd voor zich uit tot zijn passagier, met fladderende jaspanden,

was ingestapt. De equipage schommelde en kraakte in zijn riemen. Terwijl de man met de knop van zijn stok tegen het dak timmerde, riep hij: 'De zaken zijn afgehandeld. Voor dit moment. Breng me weg, koetsier.'

'Jawel, meneer.' Alle huurkoetsiers zijn bedreven in discretie, maar inwendig verbaasde hij zich over de halve lach van de man toen hij sprak, over zijn niet echt vriendelijke toon. Hij klom op de bok en nam de teugels in zijn vingers, die stijf waren van de kou.

'We gaan keren, meisje.' Behoedzaam wendde hij het rijtuig op de gladde straat. Vanuit zijn ooghoek ving hij een beweging op. De deur van nummer 38 was dicht en de buitenlantaarn was gedoofd, maar bij het gordijn van een raam boven was een vrouwenhand te zien. Een tinteling in zijn nek vertelde hem dat ze in de gaten werden gehouden.

De koetsier gaf zijn merrie een tikje met de zweep op de schouder en toen ze wegratelden weerkaatste de echo tegen de huizen aan weerszijden. Hij was ervan overtuigd dat als hij zich zou omdraaien, hij de dame in de kamer boven nog steeds zou zien. De man huiverde, en dat was niet vanwege de kou.

Ellen Gowan draaide zich om bij het raam. De dunne vitrage viel terug met zacht geruis, een dunne laag tegen de zwarte ruit. Er was geen licht in de kamer, er brandde geen vuur of kaars, maar Ellen kon haar spiegelbeeld goed zien. Het werd weerkaatst in de kapspiegel op haar tafel. Waarom was haar uiterlijk nog steeds hetzelfde? Vanavond was haar zorgvuldig opgebouwde wereld ingestort, genadeloos in steeds kleinere stukjes gescheurd. En toch zag ze er net zo uit als anders. Dat vond ze vreemd. En opeens werd het haar te machtig.

'Oriana. Hoor je me? Help me alsjeblieft. Ik smeeek je!' De jammerkreet van een verdwaald kind. Toen Ellen zichzelf hoorde, brak ze bijna – ze had niet meer gehuild sinds...

‘Nee!’ Ze wreef met haar handpalmen over haar ogen, maar ze wist haar verdriet te bedwingen. ‘Dat ga ik níét doen!’ Ze zou haar tranen binnenhouden, ze inslikken. Ze ging niet huilen.

Polly klopte zacht op de deur. ‘Je moet nu niet alleen zijn.’ In de gang voor Ellens kamer verlichtte Polly’s kaars de contouren van de deur. Net als water dat ergens binnenkomt, valt licht niet te negeren.

Ellen gaf niet meteen antwoord. Ze voelde een brok in haar keel, zelfs toen ze antwoordde: ‘Ga naar bed, Polly.’

Elke andere avond zou Ellen haar vriendin hebben binnengelaten. Er schuilt troost in een ordelijk leven, in een gezellig praatje terwijl je je haar zit te vlechten voor het slapengaan. Maar vanavond niet.

Polly’s zwijgende geschuifel was welsprekend. Ellen kon haar ademhaling horen. ‘Ik weet hoe boos je bent. Die man...’

‘Nee!’ Ellen verzachtte haar toon. ‘Ik kan niet praten over...’ Ze zweeg. En toen: ‘Welterusten, lieve Polly.’

‘We zullen een oplossing weten te vinden, Ellen. Dat is ons eerder ook gelukt.’

Stilte, en voetstappen die zich verwijderden. In de verte ging Polly’s deur piepend open en viel daarna met de gebruikelijke *klik* dicht.

In haar kamer liet Ellen haar ogen weer aan het donker wennen. Langzaam, alsof ze opsteeg uit het water, kon ze zichzelf weer in de spiegel ontwaren. Het wit van haar ogen glinsterde even toen ze zich tot dicht bij de kaptafel bewoog. Ze bekeek haar gezicht zoals een schilder het zou bekijken – de welvingen en vormen en vlakken, de suggestie van kleur op de mond en in de ogen. Was ze knap? Dat had hij gezegd, vanavond. Nee, hij had *exquise* en *beeldschoon* gezegd. Zulke complimenten waren als scheldwoorden uit zijn mond.

‘Zo is het wel genoeg!’ Eindelijk kwam de woede boven,

en daar was Ellen blij om. Withete woede, die een golf van energie met zich meevoerde, hoog in haar borst, zodat ze naar adem snakte. Maar dit was uit kracht, niet uit doffe wanhoop.

Ellen tastte op de schoorsteenmantel en vond de lucifers en de zilveren kandelaar met de naar honing geurende, naar het buitenleven geurende, naar de tuin uit haar jeugd geurende kaars erin. Dit was de eerste dappere luxe die ze zich had veroorloofd toen alles wat beter ging. Bijenwas in plaats van talg, zelfs in de slaapkamers. Het gekras toen ze de lucifer bij de lont afstreek was precies zoals het moest zijn, een normaal geluid op deze akelig abnormale avond. Ze hield de vlam in de haard om het al klaarliggende hout aan te steken, opnieuw een daad van verzet.

Ellen Gowan ging níét in het donker zitten kniezen en huilen. Ze zou het warm hebben want zij had het geld ervoor verdiend. Laat er vuur zijn! Laten er kaarsen branden, niet één maar vele!

En terwijl de kolen vlam vatten van de houtkrullen die er behendig tussen waren gelegd, bleef Ellen midden in haar verfijnde kamer staan met een aantal kaarsen in haar hand. Langzaam draaide ze zich om, zodat de sierlijke vlammen ervan al die dingen verlichtten die zij, en zij alleen, daar had geplaatst. De schilderijen in hun vergulde lijsten, de ingebonden boeken in hun pers, het schitterende tapijt onder haar handgemaakte schoenen.

Ze was de beroemde madame Ellen Gowan, ontwerpster van jurken en allerlei moois voor de dames van de meest voor-
aanstaande families van Engeland, de *Great Six Hundred*. Ze had hard gewerkt voor haar faam, ze had zich zoveel opofferingen getroost, en ze zou echt niet toestaan dat hij haar werk of haar leven verwoestte. Niet nog eens.

In de verte begon het uur te slaan. Ellen stond bij haar raam en staarde naar buiten naar de lucht, die bezaaid was met ster-

ren. Een, twee, drie... 'Hij zal niet krijgen wat hij wil. Hoor je me, Oriana? Ik zal het hem niet laten pakken.' Vier, vijf, zes... 'Ik zal hem terugsturen naar het verleden.' Zeven, acht... 'Daar hoort hij thuis.' Negen... 'De toekomst is van mezelf.' Tien... 'Ik zal de toekomst opeisen. Zoals jij wilde dat ik dat zou doen.' Elf... 'En ik zal niet bang zijn.' Twaalf. Middernacht.

Ellen duwde het zware schuifraam omhoog en leunde naar buiten. De maan stond hoog boven Berkeley Square en het schijnsel vormde diamanten op de straatstenen en veranderde de wereld in zilver. In die gedaanteverwisseling school magie. Toverkracht.

Maar er lag kracht in deze fonkelende wereld die door de maan werd geregeerd, en er lagen geheimen in de schaduwen. Ellen was niet bang voor de Londense nacht, want die had in het verleden bewezen een vriend te zijn.

En toch was op dat ijskoude middernachtelijke uur niets wat het leek. Madame Ellen Gowan wel het minst van al.

Deel I

I

Er is een gezegde dat de zoute lucht van de Fens een volk kweekt met een sterke constitutie. En dat de mensen bij wie dat niet lukt, eraan doodgaan. Op die eerste augustus in 1843, de dag van het Engelse oogstfeest, was de dertiende verjaardag van Ellen Gowan eindelijk aangebroken. En hoewel ze dit nog niet wist, zou het gezegde op deze dag in haar leven bewaarheid worden.

Toen het licht werd in het dorpje Wintermast, waar in de verte de Norfolk Broads te zien waren, verbleekte de roze dageraad tot een waas van goud en parelmoer. De maaiers waren de hele week op het land bezig geweest en de lucht was vervuld van de zoete geur van pas gemaaid gras.

Ellen werd wakker toen de muren van haar witte slaapkamer een blokje kregen. Ze trok de vitrage voor het raam opzij en zuchtte, met zo'n intens gevoel van geluk dat haar borst er pijn van deed. Eindelijk was het zover – het was begonnen! Want afgezien van haar verjaardag was het ook de laatste schooldag voor haar vaders leerlingen, de jongens die dominee Edwin Gowan, hulp priester van Wintermast, in de voorkamer van de pastorie onderwees. Dit najaar zouden vijf van de zeven jongens naar hogere scholen vertrekken. En Connie,

Ellens moeder, had met de gewillige hulp van haar dochter – en de baziger bemoeizucht van hun dienstmeisje Polly – een feestmaal bereid ter ere van deze twee grote gebeurtenissen. Beneden, afgedekt door kaasdoek, stonden alle lekkernijen in de provisiekast opgesteld, klaar om aan de gasten te worden voorgezet. Elke schaal, elke kom en bak die ze bezaten was volgeladen met allerlei heerlijkheden.

Ellen kreeg ook een nieuwe jurk, hoewel ze dat eigenlijk niet hoorde te weten. Haar moeder had die voor haar genaaid. Ze had hem gezien toen ze op een avond op de trap naar haar kamer liep. Een zacht glinsterende vorm, die half voltooid op haar moeders bed lag. Die ene glimp was voldoende geweest om te zien dat de jurk te klein was voor Connie.

Hij hing nu in de kleerkast tussen de schaarse kledingstukken van haar ouders, want er was geen andere plek in de kleine cottage om een verrassing van die omvang te verbergen. Wanneer Ellen hem aantrok zou ze misschien in haar moeders spiegel kunnen zien of die tint haar flatteerde. Ze was heel precies in die dingen. Ze wist dat ieder mens er in sommige kleuren goed uitzag en in andere helemaal niet.

Dertien. Het leek een geweldige leeftijd. Ellen zuchtte bij het vooruitzicht van deze echte mijlpaal. En toen begon ze te giechelen. Serieuze gedachten bij het begin van deze heerlijke dag? Niets daarvan!

Er klonk een zachte tik op haar slaapkamerdeur. Edwin en Constance Gowan waren behoedzame ouders.

‘Ellen?’ Dit was de vriendelijke stem van haar moeder. ‘Ben je wakker? We hebben iets voor je.’

Ellen lichtte de grendel op, opende de deur en begroette haar glimlachende ouders. ‘Jazeker, mama!’

‘Gefeliciteerd met je verjaardag, lieve kind. De beste wensen!’ Toen Edwin Gowan de kamer binnenging, moest hij zijn

lange gestalte buigen om zijn hoofd niet tegen de dakbalk van de lage kamer te stoten.

‘Wat ziet u er schitterend uit, papa!’

Ellens knappe, hoewel magere vader had zich ter ere van deze feestdag met zeer veel zorg gekleed. Over zijn gebruikelijke zwarte priesterkleding – die door Connie grondig was geborsteld en schoongepoetst – droeg hij zijn doctorstoga van Cambridge. De rode zijde was inmiddels verschoten, maar de wijde mouwen en capeachtige vorm van het kledingstuk verleenden de eerwaarde doctor Gowan een bijzondere uitstraling.

Ellen hief haar gezicht naar hem op voor een kus. Edwin aarzelde. Zijn dochter was weliswaar nog steeds een kind, maar ze begon te veranderen. Het ochtendlicht vertelde hem die waarheid. Hij voelde een steek in zijn hart. Verdriet? Spijt?

‘Hij ziet er inderdaad schitterend uit. Dat ben ik helemaal met je eens.’ Connie, die alleen maar oog had voor haar dochter, had Edwins blik niet zien veranderen. ‘Maar jij moet er op je verjaardag ook op je mooist uitzien, Ellen.’ Connie Gowan stapte naar voren met hun cadeau. Over haar armen lag een massa ivoorkleurige zijde met toefjes jadegroen en roze. Dit was niet zomaar een jurk. Dit was een feestjurk. De eerste die hun dochter ooit had gekregen. Voor Ellen werd de belofte van die ene snelle blik van zoveel avonden geleden nu vervuld.

‘O, mama!’ Het kind was een en al ontzag. Ze wist niet dat dit cadeau was gemaakt uit de laatste jurk die nog over was van haar moeders bruidsschat. Die jurk was jaren geleden voor juist zo’n gelegenheid in lavendel verpakt, en Connies behendige vingers en vele avonden werken bij lamplicht hadden dit kunstwerk gewrocht.

‘En een dame moet ook dansschoentjes hebben.’ Edwin haalde de schoenen met een zwierig gebaar van achter zijn

rug vandaan. Ze waren uit lapjes van dezelfde zijde gemaakt en hij had de zolen zelf geknipt en genaaid.

Ellen kon niet weten dat dit het laatste liefhebbende geschenk van haar vader zou zijn.

Een kus voor haar beide ouders en Ellen rende naar het raam om haar cadeaus te bewonderen. Ze trok zich er niets van aan dat ze in haar nachthemd en op blote voeten liep. 'O, wat is dit prachtig. Wat ben ik een bofferd. Wat mooi, wat mooi!'

Edwin grinnikte om de uitbundigheid van zijn dochter en Connie kreeg een brok in haar keel toen ze naar hem keek. Ze voelde nog steeds hetzelfde verlangen, dezelfde intense hartstocht als toen ze hem voor het eerst had ontmoet. Hij voelde haar blik, draaide zich om en glimlachte liefdevol naar haar. 'Nou, vrouw, we kunnen veilig stellen dat Ellen blij is met je werk.'

'En met dat van jou, lieve man.'

Edwin sloeg een arm rond Connies middel. Ze stonden dicht naast elkaar met veel plezier te kijken hoe Ellen rond-draaide en poseerde, tot Connie verschrikt zei: 'Edwin, vraag Polly alsjeblieft een kan water boven te brengen. We moeten ons gaan aankleden.'

'Helaas, voor een heer is er geen plaats in de kleedkamer van een dame. Ik zal gehoor geven aan uw wens, madame, met grote spoed.' Edwin boog en liep achterwaarts weg. De gevaren van de geringe hoogte van het deurkozijn, de vloer met het ongelijke oppervlak en bedekt door weinig meer dan een voddenkled, wist Edwin op elegante wijze het hoofd te bieden.

'Kom, Ellen, we moeten je haar doen. Het lijkt wel of je in een heg hebt geslapen. Wat een klitten!'

Maar Connie Gowan deed maar alsof ze streng was. Vooral toen haar knappe dochter zich in haar armen nestelde en ver-

klaarde: 'Ik hou heel veel van je, mama. En ook van papa. Dit is de mooiste dag van mijn leven!'

Het wassen nam enige tijd in beslag en het kappen van het haar nog wat meer. En dat allemaal doordat Ellen niet stil kon blijven zitten. De blik van het meisje dwaalde voortdurend af naar de jurk die over het bed van haar ouders lag uitgespreid, en waar haar ogen gingen draaide haar lichaam om te volgen.

'Ziezo, klaar.' Connie stapte achteruit om haar werk in ogen-schouw te nemen. Ellens haar (zo donker als een storm, dacht ze, schitterend!) was van nature weelderig. En wild. Maar Connie had de krullen met spelden en pommade tot een glanzende gevlochten wrong boven op haar hoofd weten te vormen. Ellen droeg dit ongewone gewicht goed, aangezien de houding van haar schouders van nature sierlijk en trots was. Ellen was nog wat jong om haar haar opgestoken te dragen, maar het feest van vandaag was het grootste dat de Gowans zich konden veroorloven. Wat school er voor kwaad in om het kind zich op deze bijzondere dag een klein beetje volwassen te laten voelen?

'Mag ik de jurk nu aantrekken, mama? O, toe! Alsjeblieft!'

'Heel goed. Maar de zijde is dun. Als je er ruw mee omgaat, zal hij scheuren.'

Ellen kreeg een kleur. 'Ik ben heel voorzichtig met al mijn kleren. Dat hebt u me geleerd.'

Connie knuffelde haar verontwaardigde dochter. Ze bracht Ellens hand naar haar wang. 'Wees niet beledigd, liefje. Ik ben gewoon erg aan die zijde gehecht.' Ze zei niet waarom, maar keerde haar dochter naar het raam. 'Kom even in het licht staan. Laat me eens zien of ik je maat goed heb ingeschat.' Misschien fluisterde de stof iets over het verleden toen Connie de jurk oppakte, want ze glimlachte. 'Doe je armen om-

hoog, kind.' Ellen deed wat haar werd gezegd, hoewel ze de grootste moeite had om stil te blijven staan.

'Mag ik het zien, mama?'

'Eén moment.' Connie hield haar hoofd scheef en bekeek haar dochter. Ze was tevreden. Het model van de jurk was eenvoudig, en dat was de juiste opzet geweest. De jeugd behoeft weinig opsmuk. Er waren pofnouwens van witte voile bevestigd aan een strak lijfje dat in een punt naar de volumineuze rok uitliep. De zijde was echter licht genoeg om sierlijk met de draagster mee te bewegen en een enkele strook aan de zoom, afgezet met een dieproze zijden lint, was decoratief zonder overdadig te zijn.

Terwijl Connie haar ongeduldige dochter dichtreeg bedacht ze wat voor wonderlijk wezen een meisje van dertien soms was. Binnenkort moest het kind worden vervangen door de vrouw, maar Ellens gezicht vertoonde nog steeds het ronde, hoge voorhoofd, de zachte wangen en de frisse blos van de kinderjaren. Misschien was dit een troost voor degenen die het vorderen der jaren niet wilden erkennen – en Connie wist dat Edwin een van hen was. Maar voor degenen met ogen om te zien – voor een moeder – liep het kind elke dag na dertien jaar steeds verder weg, terwijl de volwassen vrouw iets dichterbij kwam. Toen Connie de ceintuur vanivoorkleurig lint stevig vaststrikte, was ze zowel bedroefd als trots om de veranderingen in haar dochter te zien.

In dit afgelopen jaar was Ellen begonnen te groeien – de brede zoom aan de rok wees op dat feit. Ze zou misschien al snel langer zijn dan haar moeder. Ellens schouders waren ook breder dan die van Connie ooit waren geweest, en in het lijfje was extra ruimte gereserveerd. Toch waren er nog slechts minieme zwellingen boven Ellens ribben te zien en als haar dochter zich de belofte van deze gewijzigde contouren nog niet bewust was, dan beseftte Connie het maar al te goed.

‘Niemand zal dit ooit kunnen vermoeden, hè mama?’

Connie schrok op uit haar overpeinzingen. ‘Wat, kind?’

‘Dat u zoiets moois hebt gemaakt. Hij ziet er helemaal niet zelfgemaakt uit.’ Ellen draaide zich om en pakte een rand van de rok vast, alsof ze een sleep wilde tonen. ‘Alleen uit Parijs, mijn beste, zouden we zo’n uitstekende coupe kunnen verwachten. Het werk is veel te verfijnd om door Engelse handen te kunnen zijn gemaakt.’ Het meisje wist de ijzige hooghartigheid van een societydame uitstekend te imiteren.

Precies lady Greatorex, dacht Connie Gowan. ‘Misschien denken ze wel dat jij de jurk hebt gemaakt, Ellen. Jouw vaardigheid met naald en draad is groot geworden.’

Dat was waar. Connie moest eerlijk bekennen dat Ellens prestaties die van haar begonnen te benaderen. Kunnen naaien was een onmisbare vaardigheid in elk huishouden – vooral in een arm huishouden – maar ze was om meer dan praktische redenen opgetogen geweest te zien hoe Ellens talent dit afgelopen jaar vroege belofte had waargemaakt.

Toen Ellen op vijfjarige leeftijd haar eerste merklap had gemaakt, was het al duidelijk dat ze bijzonder bedreven was. Connies dochter maakte niet de slordige steken, de knopen en het te strakgetrokken garen die het werk van een beginnende kenmerkten. De achterkant van dat eerste werkstuk was even netjes als de voorzijde. En op haar zevende verjaardag had Ellen het patroon van een jurk zelf getekend en geknipt en het kledingstuk bijna zonder enige hulp in elkaar gezet. Haar keuze van stof gaf eveneens blijk van een gevoel voor kleur en een besef van stijl waarvan Connie heimelijk geloofde dat ze aangeboren moesten zijn. Zulke dingen konden slechts worden aangemoedigd, ze konden niet worden bijgebracht. Ellen was intelligent en goedgehartig. Wat kon een moeder zich nog meer wensen?

Waarom kreeg Connie dan zulke angstige voor gevoelens

wanneer ze naar de blijdschap van haar dochter keek? Ze probeerde zichzelf te vertellen dat dit natuurlijke angsten waren, de bezorgdheid die iedere liefhebbende moeder voelde wanneer haar dochter de volwassenheid naderde. Maar diep in haar hart wist ze de waarheid. Elke week die verstreek toonde dat Ellen zou uitgroeien tot een schoonheid die Connie zelf nooit helemaal had weten te bereiken. Maar zonder de bescherming van bezit en aanzien was diezelfde schoonheid een gesel voor diegenen aan wie het lot dit onvoorspelbare geschenk had gegeven.

Terwijl Ellen heen en weer draaide om zonder succes te proberen in de spiegel te kijken hoe de jurk er op haar rug uitzag, ving ze haar moeders blik op. 'Is er iets, mama? Staat de jurk me niet goed?'

Connie stond achter haar dochter. Ze vond het moeilijk om haar gevoelens onder woorden te brengen. 'Wees maar niet bang, kind. Je ziet er beeldschoon uit.' Ze greep Ellens hand vast en moeder en dochter keken in de spiegel naar elkaar. En glimlachten.

'Moeder! De klok slaat!' Aan de andere kant van de dorpsmeent van Wintermast sloeg de klok in de toren van Edwins kerk het hele uur. Straks zouden hun gasten komen.

'We moeten ervoor zorgen dat alles klaarstaat. Onmiddellijk! Waar is je vader...?'

Connie haastte zich naar de deur. Ellen wierp nog een laatste blik op haar verrassend elegante verschijning en holde toen achter haar moeder aan. Ze was blij dat ze zo gelukkig waren vandaag. Dat was niet altijd het geval.